

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: 3 Moj 14, 1 – 9

Text: Mt 8, 1 – 4 *Když sestoupil z hory, šly za ním velké zástupy. Tu k němu přistoupil malomocný, padl před ním na zem a řekl: "Pane, chceš-li, můžeš mě očistit." On vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: "Chci, buď čist." A hned byl očistěn od svého malomocenství. Tu mu Ježíš pravil: "Ne abys o tom někomu říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a obětuj dar, který Mojžíš přikázal - jím na svědectví."*

Česká politická nekulturnost spočívá mimo jiné v tom, že způsob vedení dialogu je určován nikoliv snahou dobrat se pravdy, nýbrž pouze snahou očernit svého oponenta, shodit jej, dehonestovat, pošpinit. Nekulturnost politické diskuse se odráží i v diskusi občanské, jejíž pokleslosti nahrává anonymita virtuálního světa. Pošpinit druhého nám jde prostě o mnoho lépe, než-li jej očistit. Rádi nálepkujeme lidi různým označením. Třeba nečistý, slabý nebo málo mocný. Tyto myšlenky mě napadly, když jsem si četl dnešní perikopu. Ale možná, že to s textem vůbec nesouvisí a vlastně to tam vůbec není...

V té dnešní perikopě Ježíš právě sestoupil z hory, na níž kázal a v tu chvíli k němu přistoupil kdosi malomocný. Vše se odehrává před očima velkého zástupu. Ale zkusme se skutečně zamyslet nejprve nad tím, co v textu není. Např.: Jak asi reagoval zástup, když se mezi nimi objevil vysoce infekční člověk? Všichni se od něj patrně odtáhli. Malomocní byli vždycky vyloučeni ze společnosti. Jistě šlo především o užitečné hygienické opatření. Ale také, kdo by se chtěl stýkat s člověkem, od něhož se všichni distancují? Druhá věc, která v textu není: Jak malomocný mezi zdravé proniknul? Napadá mě vysvětlení, které samozřejmě nemusí odpovídat skutečnosti, ale není tak zcela beze smyslu. Bible řadí mezi malomocenství nejrůznější nemoci. Nikoliv pouze nevyлечitelnou lepru, která znetvoří obličej i celé tělo. Ve Starém zákoně za malomocenství považují i různá vyléčitelná onemocnění. Je možné, že v případě tohoto malomocného již nemoc ustoupila, takže už nebyla patrná a dotyčný mohl mezi lidi. Nicméně postižený nadále trpěl stigmatem malomocného. Zbývalo veřejně očistit své jméno od této poskvrny před lidmi, aby se uzdravený mohl začlenit zpět do společnosti. To měl za úkol učinit kněz.

Malomocný však věří, že téhož úkolu je schopen i Ježíš. Otázkou je, zda to Ježíš chce udělat. Malomocný se neptá, zda to Ježíš udělat může. Vůbec si tuto otázku neklade. Pouze konstatuje: "Pane, chceš-li, můžeš mě očistit." Ani Ježíš neřeší, zda si to může dovolit či nemůže. Prostě to chce, a tím je to dáno. Od té chvíle je ten člověk očistěn.

Můžeme si něco podobného dovolit třeba i my? Tedy, přesněji řečeno, chceme něco takového dělat? Chceme lidi nějakým způsobem očišťovat nebo je pro nás snazší na někoho jen házet špínu? Chceme lidi všelijak stigmatizované rehabilitovat před veřejností nebo je dovedeme spíše jen očernovat? Chceme navracet do lidského společenství ty, kdo jsou pokládáni za vyvrhele, nebo je chceme oplotit a nešpinit si s nimi ruce?

„Chci, buď čist.“ To není jen Ježíšovo zbožné přání. Ježíš to současně dokládá činem. Vztáhl ruku a dotkl se ho. Pro Ježíše ten člověk už nepředstavuje nebezpečí. Před zraky zástupu se dotýká toho, kterého se druzí štítí. Ježíš svým činem opět káže: „Jak vidíte, můžu se dotknout tohoto člověka, aniž bych se bál, že se sám znečistím.“ Ježíš pochopitelně riskuje, že od této chvíle se budou lidé distancovat i od něj. Zkuste se zastat člověka, který je v opovržení. Riskujete, že se dostanete do opovržení sami. Ježíš se nebojí přihlásit k člověku, o němž druzí soudí, že jej Bůh za jeho nepravosti trestá zlou nemocí. Bude tak jednat i nadále. Bude stolovat s opovrhovanými celníky, nevěstkami, prostě s hříšníky obecně. Činí tak nepokrytě, ale zároveň z toho nechce vytřískat politické body a dělat z toho mediální kauzu. Praví očistěnému: „Ne, abys o tom někomu říkal! Dělam to kvůli tobě samotnému.“ V podání evangelisty Lukáše mu Ježíš dokonce pohrozil. Ale uzdravený neposlechl a mediální kauzu z toho udělal. Tím ovšem Ježíšovi nijak neprospěl. Čteme tam, že pak už Ježíš ani nemohl veřejně vejít do města, ale raději zůstal venku na opuštěných místech. Asi si to u některých lidí skutečně pokazil, když očistil malomocného.

Zbývá poslední část příběhu. Ježíš posílá očištěného ke knězi, aby naplnil Mojžíšův zákon. Očištění nebude dokončeno, jestli se oficiálně nepotvrdí, že k uzdravení skutečně došlo. Představte si ten překvapený výraz kněze, za nímž přijde člověk, že chce obětovat Hospodinu, protože byl uzdraven ze své nemoci. Já tedy, pokud mě paměť neklame, si nepamatuju, že by za mnou jako za farářem někdy někdo přišel s tím, že se uzdravil z nemoci a proto chce Pánu Bohu nějak poděkovat. Přitom by to mělo být přirozené. Vždyť nás bible neustále vybízí: „Dobrořeč duše má Hospodinu... On odpouští tobě všechny nepravosti a ze všech nemocí tě uzdravuje.“ Kdyby někdo za mnou takto přišel, tak bych si řekl: „To se něco mezi lidmi děje! To není samo sebou. Tady je při díle sám Bůh!“ Přesně tohle si měl říci kněz, ke kterému přišel uzdravený muž, že chce obětovat za své uzdravení. Není lepšího svědectví o tom, že tu musí někde působit skrytý Mesiáš, než když lidé začnou poslušně plnit Boží zákon! Proto Ježíš říká: Udělej to jim na svědectví! Oni potřebují takovou zpětnou vazbu, aby poznali, že jejich modlitby byly vyslyšeny a Mesiáš už opravdu přišel.

Bratři a sestry, ještě jinak se to pokusím objasnit. Čtete tu jasně: Uzdravený nemá nikomu říkat: „Ježíš mě uzdravil!“ Jednak by mu lidé nemuseli věřit, jednak by to mohlo znít vychloubavě a jednak by to mohla být jen pouhá slova. Za uzdraveného mají svědčit činy: „Běž, a jednej podle Božích přikázání!“ Běž do chrámu a obětuj. Běž do kostela a chval Boha. I když jsi byl třeba léta v izolaci. I když ti něco bránilo překročit práh kostela. I když jsi léta byl mimo společenství církve. Když to uděláš, bude to ohromné svědectví. Takové věci se nestávají samy od sebe. Je to svědectví, že Mesiáš je tu. Je to svědectví, které potřebuje tento svět jako sůl. A nejen svět, ale i ti, kteří už jsou uvnitř chrámu a možná už na Boží zázraky ani nevěří.

Modlitba: *Pane Ježíši, ty navracíš mezi lidi i nás. Očišťuješ nás a posíláš, abychom ti vděčně a věrně sloužili. Chceme tak činit na svědectví všem kolem, že ty jsi stále činný a přítomný. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, přimlouváme se za ty, za které se málokdo modlí. Prosíme za lidi, kteří se cítí odepsaní. Prosíme za ty, kteří si už začali zvykat ve svém okolí na nelásku a nepochopení. Prosíme za ty, kteří rezignovali na čistotu srdce i rozumu. Prosíme, Pane, za tvoji církev: dej, aby byla útočištěm všem, kdo jsou v tísní a v soužení. Vždyť ty jsi ve svém Synu zaslíbil: Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven. Modlíme se za všechny, kdo se trápí slabostí církve a jejím chatrným svědectvím o tobě. Modlíme se za ty, kteří nemají velkou moc, ale věří v tu tvoji. Prosíme, zjevuj nám, že v tobě máme dost síly k pomoci druhým, k potěšování a pokorné službě. Amen.*